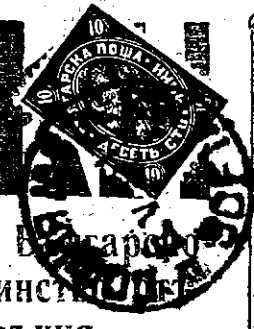

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

„GLASUL DOBROGEAN“

Органъ на Българското малцинство в Ромъния

АБОНАМЕНТИ

За една година . . . 300 лева
За 6 месеца . . . 160 лева

Адресъ: Glasul Dobrogean
str. Pr. Elisabeta 4 Bazargic

ПРАЗДНИКЪТЪ НА ОБЩОСЛАВЯНСКАТА КУЛТУРА

Въ културната история на славянството първа и най-бележитата дата е датата 11 май, денът на равноапостолитъ св. св. Кирилъ и Методий.

Славянитъ иматъ мнози знаменити мъже, които сж жертвували време, сили и животъ за политическото и културното издигане на славянитъ „племена“ — до днес.

Но начело на всичкитъ стоятъ братята Кирилъ и Методий — най-славните личности въ славянството на всъчки съзнания и честенъ славянинъ.

Още въ IX в., време, когато много отъ днешнитъ културни европейски нации едва ли не сж били въ състоянието на „полудиваци“, на славянската земя, благодарение великото дѣло на Кирилъ и Методий, е цвѣтѣла култура и цивилизация, равна по значение на последици на древно-елинската.

Още въ XI в. съ дълбокото, почти геннално безразличие на истински народни творци и мъжеци, светитъ братя постоваха нуждата на славянитъ, на които и дариха най-скъпоценното: родното писмо, родната книга, първото и най-необходимо условие за национално и културно освобождение.

Велика и неизмѣрима заслугата е заслугата на Кирила и Методия — първитъ славянски учители-писатели, първитъ проповѣдници всрѣдъ славянитъ народни маси, великото Христово учение, това „хуманно човѣско учение“, както се казва голѣмия българинъ и човѣкъ Хр. Ботевъ.

Въ изобрѣтането на славянското писмо, съ написването на първитъ славянски книги на старобългарски езикъ отъ св. Кирилъ и Методий основаха старобългарската писменостъ, която присадена по-късно сръбска и руска почва даде богатитъ плодове на руската и сръбската свѣта и книжнина.

Специално, у хърватитъ, у моравцитъ и панонцитъ се разви богата славянска култура — все като последицие отъ непосредствената дейностъ на светитъ братя. Неуморимата писателска и проповѣдническа дейностъ на Кирило-Методиевитъ ученици въ България, начело съ прочутия св. Климентъ, има като последица буйно развилата се старобългарска литература съ главни огнища: преславско и охридско.

Тѣй, най-яркитъ личности на славянското племе — Кирилъ и Методий работиха до пълна саможертва за духовното единение на всички славяни!

Минали презъ огъня на мъката и страданието светитъ Кирилъ и Методий изградиха великото дѣло на културното и човѣшко свѣстяване навсички славяни!

Затова паметта на безсмъртнитъ народни учители се пази и почита като светиня!

Скъпа и света да бжде паметта на Кирила и Методия отъ днесъ презъ вѣковетъ, както е скъпа и света правдата и човѣшката свобода!

СЛАВЯНСКАТА ПИСМЕНОСТЪ ВЪ РОМЪНИЯ

Дѣлото на равноапостолитъ Кирилъ и Методий е толкова велико, щото е служило съ вѣкове за просвѣщението и на неславянскитъ народи. Славянскитъ — старобългарскитъ езикъ е билъ официалния езикъ въ миналото на ромънскитъ княжества и воеводства. Въ църкви и манастири богослужението се извършвало на старобългарски езикъ. Отдѣлнитъ князе и воеводи водѣли преписки на старобългарски езикъ.

Въ Ромъния има манастири — старинни паметници — въ които се кри-

Св. Св. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Да се запомни:
Двамата братя сж родени (около 827 г.) въ Солунъ. Помалкиятъ КОНСТАНТИНЪ (следъ като сепокалугарилъ — КИРИЛЪ) завършилъ наукитъ си въ Цариградъ. Съставя нова азбука по славянската речъ, а заедно съ братя си МЕТОДИЙ преведатъ отъ грѣцки на славянски съ новата азбука Библията и литургията. Спематъ за покръстването на бълг. народъ. Двамата братя и ученицитъ имъ сж проповѣдвали между българитъ, хърватитъ и чехитъ въ Моравско. Православната, така и католическата църква ги смѣтатъ за светци.

Кирилъ е починалъ презъ 868 г., а Методий — 885.

КИРИЛИЦА У РОМЪНИТЪ

Ромънскитъ народъ е заелъ кириловската азбука отъ българитъ презъ 14 и 15 вѣкове. Най-старитъ ромънски документи, сж писани на тази азбука.

Отначало ромънитъ сж си служили съ цѣлата славянска азбука (43 букви). Въ 17 в. ромънитъ реформиратъ азбуката, а въ 1787 Янаке Вакареску реформира граматиката и намалява буквитъ на 33. Друга промѣна въвежда Елияде Радулеску, запазвайки само 29 букви.

Бавно славянската азбука се замѣства съ латинската, докато въ 1860 г. тя официално се измѣства отъ латинската.

Дѣлото на равноапостолитъ Кирилъ и Методий е толкова велико, щото е служило съ вѣкове за просвѣщението и на неславянскитъ народи. Славянскитъ — старобългарскитъ езикъ е билъ официалния езикъ въ миналото на ромънскитъ княжества и воеводства. Въ църкви и манастири богослужението се извършвало на старобългарски езикъ. Отдѣлнитъ князе и воеводи водѣли преписки на старобългарски езикъ.

Въ Ромъния има манастири — старинни паметници — въ които се кри-

Два празника

На 10 май е ромънското национално тържество. Въ тоя денъ ромънскитъ народъ празнува три голѣми дати отъ своята история. На 10 май 1866 г. положи клетва въ Букурешъ новоизбрания принцъ на Ромъния, Каролъ Хохенцолерски. На 10 май 1878 г. бѣше провъзгласена независимостта на ромънската държава. На 10 май 1881 г. Ромъния бѣше провъзгласена за кралство, а князь Каролъ — за кралъ.

Тази година по рѣшението на българскитъ културни общества отъ Добруджа празника на

просѣтата ще се празнува на 11 май.

За българския родъ този празникъ е изразъ на безкрайна признателностъ къмъ двамата братя Кирилъ и Методий, които му завещаха могъщото сръдство за духовенъ възходъ и народностно обособяване.

Но не само за българитъ е скъпо дѣлото на двамата светци, а и за славянството, и за ромънския народъ, който вѣкове си е служилъ съ тѣхната азбука.

Нека бжде благословена паметта имъ!

Да славимъ бълг. книга

Въ деня на празнуванетоъ на българската книга, писателтъ Добри Немировъ, отъ близко познать на добруджанци, произнесалъ следнитъ знаменателни думи:

— Безъ книга нѣма България!

Действително, ако не сжществуваше писмото на св. св. братя Кирилъ и Методий, нѣмаше да имаме нито свѣтлитъ страници на българската история, нито имената на великанитъ, които смѣнаха веригитъ на петвѣковното робство. Златниятъ вѣкъ на Симеоновата държава не е създаденъ чрезъ мечъ — книгата издигна Симеона и чрезъ книгата величието на Симеона проникна презъ вѣковетъ и достигна до насъ.

Книгата, родната книга е безсмъртието! Тя ни води къмъ трагедията на миналото, тя ни носи свиднитъ спомени отъ това минало, тя ни открива бждещето, тя ни окриля, тя ни дава животъ и смисълъ.

Солунскитъ братя, чиито день утре ще чествувате, възпламениха искрата на нашата писменостъ; отъ тогава се изминаха вѣкове. Държави се провалиха, династии изчезнаха — книгата остана. Могъщата Симеонова държава се разпадна на прахъ и пепелъ. Цѣли петстотинъ години полумесецитъ господствува и доунищожи всичко що

е българско. Опожариха се палати, храмове, паметници, библиотеки. Не остана камѣкъ върху камѣкъ.

И ето, отъ тъмна манастирска килийка прозвучава гласъ; О неразумни юроде! Защо се срамувашъ да се наричашъ българинъ?...

Погроми и войни сж минали. Книгата остана. И отъ тъмната килия нейнитъ огнени слова се разлѣха по вси направления.

ОТЕЦЪ ПАИСИЕВАТА ИСТОРИЯ ВЪ ДОБРУДЖА

Въ Народната библиотека отъ София е уредена изложба отъ 15 ръкописни преписа на Българската история отъ Отецъ Паисий. Между тия ценни реликви е билъ и преписа на свещеникъ отецъ Георги, отъ с. Башкьой, тулчански окръгъ (северна Добруджа), направенъ въ 1842 г. значи преди близо 100 год.

Това обстоятелство свидетелствува за пламенното родолюбие на добруджанци отъ тази епоха.

Но не само въ Башкьой и не само въ северна Добруджа намираме паметници на коравия народностенъ духъ — въ 1783 година хаджи Вълко въ Базарджикъ основава българско училище, а после и пансионъ за ученицитъ отъ провинцията, където младитъ българчета сж учили азбукито.

ОГНЕНОТО СЛОВО НА СВ. СВ. БРАТЯ КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Всѣки народъ има свой езикъ, на който говори и на който се разбира. И ние, българитѣ, имаме свой езикъ — български езикъ, на който сж говорили нашитѣ прадеди, дѣди, бащи и майки, на който и ние днесъ говоримъ.

Нашата българска азбука ние дължимъ на двамата брата Кирилъ и Методий. Презъ 863 година тѣ сж били изпратени отъ византийския императоръ Михаилъ въ Моравия, при князь Ростислава, да извършватъ богослужението и да напътствуватъ покръстенитѣ моравци. Моравцитѣ били славяни, обаче, като приели християнската религия отъ католическата черква, тѣ трѣбвало да приематъ за наставници латински духовници, които служели и проповѣдвали словото Божие на латински езикъ, който не разбирали. Затова и моравския князь Ростиславъ поискалъ отъ византийския императоръ проповѣдници, които да знаятъ славянски езикъ, тъй като въ неговата държава, Византия, имало много славяни. Кирилъ и Методий, които били родени въ Солунъ, гдето всички говорили славянски — старобългарски езикъ, знаели добре старобългарски езикъ, оцѣ по-вече, че и тѣхното потекло е било старобългарско. Императора избралъ като пратеници за Моравия Кирила и Методия.

Тѣ трѣбвало да проповѣдватъ словото Божие на старобългарски, който лесно се разбиралъ отъ славянитѣ моравци. Преди да тръгне за Моравия, Кирилъ изнамерилъ азбука на старобългарски езикъ, славянската азбука за разлика отъ гръцката и латинската. Освенъ това, Кирилъ самъ

а и пратилъ отъ брата си Методия и нѣкои близки свои сътрудници — славяни, превелъ Христовото Евангелие отъ гръцки на старобългарски езикъ.

Така е била изнамерена славянската азбука и се положили основитѣ на старобългарската книжнина.

Тоя езикъ, на който били направени преводитѣ, билъ езикъ на солунскитѣ славяни, сиречь прадедитѣ на днешнитѣ южно-македонски българи.

Затова тоя езикъ, който се наричалъ тогава славянски, е езикъ старобългарски.

Като занесли вѣчното евангелие на царството Божие на старобългарски езикъ въ Моравия, Кирилъ и Методий наложили тоя езикъ въ Моравия.

После билъ пренесенъ въ Панония, княжеството на Коцеля, чиито потомци сж днешнитѣ словенци на югъ отъ Моравия, около Блатното езеро, сега въ Маджарско. После, когато ученицитѣ на Методия, проповѣдени отъ Моравия дошли въ България, тѣ сж се видѣли като у дома си и тѣхното дѣло намѣрило тука своя разцвѣтъ.

А когато Русия и Сърбия приели християнството и тамъ проникнало преведеното Слово Божие написано на старобългарски езикъ — езика на Кирилъ и Методий.

Тоя старобългарски езикъ съ своята азбука е проникналъ въ цѣла Русия и Сърбия и се е употрѣбавалъ въ църквата, въ книжнината и въ държавнитѣ учреждения. И днесъ на тоя църковно-славянски езикъ се служи въ руската, българска и сръбска православни църкви, езикъ, който се употрѣбва и въ църквитѣ на

всички православни славяни, даже отъ начало и въ ромънскитѣ църкви. За тази си доблестъ Кирилъ е билъ виканъ нѣколко пѣти на духовенъ създъ отъ Папата въ Римъ. Папата му е забранявалъ да проповѣдва словото Божие на старобългарски езикъ, като е мотивиралъ искането си, че Богоугодно било словото му да се проповѣдва само на латински, гръцки и еврейски. Но Кирилъ му е доказалъ, че словото Божие трѣбва да се проповѣдва на всички народи и племена на матерния имъ езикъ.

Ние всички българи трѣбва да бждемъ признателни и благодарни на двамата брата Кирилъ и Методий, които сж превели словото Божие на старобългарски езикъ.

Това тѣхно огнено слово е сгрѣвало сърдцата на нашитѣ прадеди и тѣ заслужено сж ги причислили къмъ светиитѣ, които православната църква почита.

Този празникъ е най-голямъ за всички ученици, които се просвѣщаватъ и започватъ съ а, б, изнамерени отъ св. вратя Кирилъ и Методий.

Слава, честь и поклонение за вѣчни времена предъ паметята на безсмъртнитѣ брата Кирилъ и Методий, нашитѣ учители и просвѣтителни.

Г. Г. Гатевъ

За проданъ

една кжша съ 3 стаи, кухня, салонъ и еоинъ шапронъ за дърва. Находяща се на ул. „И. Г. Дука“ № 6 (срѣму Бълг. Част. Девическа гимназия) Базарджикъ.

Спорнзумение Редакцията

Изъ рускитѣ поети

ДИМИТРИЙ МЕРЕЖКОВСКИ

„Христосъ възкресе“ — пѣятъ въ храма,
Но менъ ми е тѣжно, душата мълчи.
Свѣтътъ е пълненъ съ скърби и сълзи,
И този химнъ предъ олтара
Тѣй оскърбително звучи.

Ако Той бждѣше между насъ и видѣше
Това, което достигна «славния» нашъ вѣкъ,
Какъ братъ брата възненавидѣ,
Какъ е униженъ и опозоренъ човѣка!

И ако тукъ, въ блѣстящия храмъ
„Христосъ възкресе“ Той чуеше,
Съ какви горчиви сълзи
Предъ народа Той би заридаль!

II Какво можешъ ти? Въ безумна борба
Човѣкъ не ще достигне свобода:
Покори се, о, духъ мой, на съдбата
На неизповѣдимитѣ сили на природата!

Ако е потрѣбно, смири се и живѣй, —
И като страдашъ, само едно помни:
Не за дълго сж страданията твои,
Не за дълго — и земната радостъ.

Ако е потрѣбно, покорно върни се,
Умирайки, въ другия свѣтъ
И отъ смъртъта, отъ живота научи се —
Да не се боишъ ни отъ смъртъта, ни отъ живота!

КОНСТАНТИНЪ БАЛЬМОНТЪ

III Ние говоримъ на различни езици
Азъ — пролътна свѣтлина, а ти — скованащъ студъ.
Азъ — златоцвѣтъ, който е вечно свежъ,
А ти — пѣска на бръговетъ мъртъи.

Прекрасна е далечината на бунтуващото се море
И широкъ е неговия вълнуващъ просторъ.
Но мъртъвъ е бръга. Излитъ е отъ вълнитѣ пѣска
Свири, стене, спорейки съ буцащата стихия вода.

Азъ живѣя. Както въ ириказнитѣ вѣкове,
Въздушно чистата градина е изпълнена съ уханье.
Пѣе пчела. Богата е душата ми.
Ние говоримъ на различни езици.

Преведе отъ руски
БЛ. АЛЕКСАНДРОВА

ЛОЗАРИ!

ЕВТИНЪ ЧИСТЪ АНГЛИЙСКИ

синъ Камъкъ и рафия

— ще налѣрите въ магазина на —

Драгни Костантиновъ

Пиаца Пъчей № 3

НѢВГА ПРАЗДНУВАХМЕ

СВ. СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИЙ

Моето родно село е сгущено между две гори и е кацнало като ястребъ край дола, който се пълни съ вода, когато ваятъ проливни дъждове.

Въ него прекарахъ най-китнитѣ дни на ранно детство, въ него тръгнахъ и по първитѣ стѣпки на писмения изразъ на майчиното си слово.

Школото ни, строено по единодушното решение и а всички селяни и изключително съ тѣхни сръдства, е приветлива сграда, съ дворъ, обграденъ отъ видъ и въ една жгълъ на когото се издига

стара, хралупеста круша, за сѣта отъ нашитѣ безименни прадеди.

Колко радости, колко игри, колко хубави часове съмъ прекаралъ въ това скромно школо!... Но най-щастливото време за всички негови питомци бѣха днитѣ на приготвянето за отпразднуване празника на просвѣтата. То бѣше трескава деятелност, младитѣ души обземаше опиянение и всѣко усилие — биехме 4 — 5 километра за да събираме цвѣта изъ полетата — ни се струваше малко. Работихме всеотдайно отъ су-

тринъ до късно вечеръ. Повзрастнитѣ донасяха клони, зеленина, по-малкитѣ цвѣта, най-вече божуръ, а момичетата тъкмѣха букети, виеха венци и красѣха училището, така, че то вечерята срещу празника потъваше въ зеленина, божуръ и пѣстроцвѣтна книга.

Но дена на празника заслужено възнаграждаваше нашитѣ вдъхновени усилия. Презъ ноцта сръшу него, макаръ и уморени, почти не спѣхме. Приготвявахме си припаса за презъ дена: сварена кокошка, или парче отъ печенето агне, яйца, зеленчукъ и корабета (единствения десертъ) Рано на сутринтъ потегляхме за школото. Тукъ ентусиязма расте всѣка минута. Празнично облеченитѣ ученици шумно

се нагласяваха какъ ще прекаратъ презъ дена, докато дойдеше учителя (въ повечето случаи учителка) и ни заповѣдаше да се наредимъ въ редици. Сърдната заблъскава въ гърдитѣ, погледитѣ се разгаряха, а лицата ни цвѣваха, като божури. И по двама, заловени за ръце, потегляхме къмъ гората, оглушавайки селото съ марша на просвѣтителитѣ. Тукъ се събираха ученицитѣ и отъ сѣседнитѣ села, въ които нѣма гора. Ентусиязма нараства до небивали размѣри, гората ечи отъ вдъхновенитѣ ни провиквания. Ето задаватъ се и водоносцитѣ. Иде и стария свещеникъ отъ Спасово. Шума намалява и съвсемъ изчезва, когато учителитѣ ни кажатъ да коленичимъ за молитва.

Какъ искрено, може би, мо тогава, се молихъ азъ! Следъ молебена ни се даше пълна свобода. Любопитно се навързваха, малчуганитѣ кладѣха огньове и пѣцѣли агнета на тѣхъ, разлюлъваха хора.

Ядехме задружно. Размѣта на провизиитѣ бѣше отъ най-голямитѣ удоволствия. Следъ това пѣсни, свирни игри, игри...

Идваха селянитѣ, смееше се съ насъ и веселеше сливаше съ чудното веселие на разлистената гора.

Минаха много години тогава. Само спомена за китни дни гори сърдцето и вихри духа ми.

СТРАНИЦА НА НАИ-МЛАДИТЪ

Тази страница от „Добруджански гласъ“ е посветена на младитъ, защото празникътъ на просвѣтата е техния празникъ.

Въ първитъ опити на самостоятелно творчество се възбуждатъ контуритъ на младежко племе. По стъжнитъ на свенливитъ, но пълни съ искрено възбуждение на мла-

дежки духъ прояви на най-свидното наше подраващо поколение, ще гадаемъ бъдещето и на българитъ въ Ромъния. Нека горещъ идеализъмъ и пламенна готовностъ за малко по-възможната деятелностъ да вихри душата на нашата младежъ — нашата гордостъ, нашата радостъ, нашата свѣтла надежда.

изпѣстря съ редици и редици кръсци.

Презъ есеннитъ дни въздухътъ става прозраченъ и чистъ като кристалъ. Свободно и ясно се вижда и на голѣми разстояния. Нѣкъде села се блѣлятъ срѣдъ тъмната зеленина на овошкитъ. Но това не държи дълго. Скоро небето се покрива съ тъмни оловени облаци. Пожълтяватъ полетата. Ралото на орача задълбава угаритъ. Започватъ есеннитъ дъждове, които радватъ земеделца. Задуха северняка гонейки трънацитъ. Тихъ снѣгъ покрива изсъхналата заспала степъ.

Паскалева Севдалина, III кл.

Снѣгъ

○○○○○

Пада отъ небето
Мекичъкъ снѣжецъ,
Върху клонъ и листъ
Пада пухкавъ чистъ.
Бързо побѣлъ,
Черното поле;
Съ тжжентъ дрезгавъ грачъ
Врани черъ орлякъ
Грачатъ и летятъ
Подъ насреци ржтъ;
Село въ блѣлъ кожухъ,
Се унася въ сѣнь,
По срѣди сѣнътъ
Чува какъ звѣнятъ
Две шейни далекъ
По пжтя блѣлъ и мекъ.

Киселкова, III в. кл.

Срещу Коледа

○○○○○

Писна гайда нейде горе,
близо изъ махлата,
сѣбраха се моми, момци,
стари и деца.
Всички весели засмѣни
бързатъ да узнаятъ,
свадба ли е, годежъ ли е,
или веселие.
Не е свадба, нито годежъ,
нито веселие,
най сж били млади коледа
облечени въ селски дрехи,
на крака съ опинци,
съ чимширъ китки на челото
съ остри калпаци.
Сѣбраха се на мегдана
и хоро завиха,
и съ пѣсень предвестиха
Рождество Христово.

А. Еленка Костадинова,
уч. отъ III б. кл.

Добруджа

Който не е ходилъ и не е живѣлъ въ Добруджа нему тя се вижда скучна и неособена. Но она, който е пишалъ нейния въздухъ знае и милѣе всѣки нейнъ кътъ.

Полетата на Добруджа не сж сѣсемъ равни, но падинитъ и възвишенията почти не се забелязватъ и на пръвъ погледъ тѣ изглеждатъ равни и безкрайни. На северъ, обаче, се издигатъ доста високи хълмове — Мачинскитъ планини. Отъ къмъ морето тѣ се спускатъ полегато и сж покрити съ гжсти гори и джбрави, а отъ противоположната страна — къмъ Дунава се спускатъ стрѣмни сипеи и голи скали. Съ обширни и гжсти гори е покрита както югозападната частъ, наречена Дели Орманъ, тѣ сжщо и източната — Батова.

Източнитъ добруджански рѣгове се миятъ отъ Черно-море. Тѣ сж високи и скалисти почти по цѣлото имъ продължение, но въ рѣчки това тука сж изникнали много градове, които сж годни и за пристанища за лѣтовища. Черно-море е прилича на южнитъ морета. То е почти всѣкога спокойно, бурно и непригодливо. Само презъ лѣтнитъ горещини небето е синьо и облаци тѣ се оглеждатъ въ водата като въ огледало.

Отъ западъ и северъ Добруджа е опасана отъ широка блѣла лента — Дунавъ. По цѣлото му протежение е зеленѣягъ върби, между които ярко блѣсти спокойната сребърна повърхностъ на водата.

И по двата си брѣга Дунавъ образува малки и голѣми блата, заградени съ трѣстика и покрити съ еднитъ, нежни цвѣтове на блѣлата лилия.

Нѣкъде срѣдъ морето отъ зеленина блѣстятъ като сини дълбоки очи езерата на Добруджа. Тѣ сж препълнени съ най-разнообразна риба — прехрана за блѣли села.

Въ стари времена Добруджа се е наричала Мал-

ка Скития. Сегашнитъ обработени полета сж били покрити съ гжсти гори. Пжтищата сж биле малко и населението се трупало въ крайбрѣжнитъ градове: Томисъ, Калатисъ, Иструсъ.

Добруджа е люлката на първото българско царство. Добруджанскитъ полета сж били свидетели на много кървави борби най вече между българитъ, които се стрѣмили на югъ и Византийската империя. Като вѣковни памѣтници сж останали повечето отъ могилитъ. Тѣ се редятъ като разкъсана броеница по безкрайнитъ полета на Добруджа.

Зиме Добруджа спи дълбокъ сѣнь подъ блѣлата покривка на зимата. Снѣга затрупва всичко. Селата спятъ и само синкавиятъ пушекъ и лаятъ на кучетата показватъ, че има животъ въ тѣхъ. Вътъра духа силно и гладни вълци бродятъ изъ полето.

Но какъ се измѣня Добруджа пролѣтъта! Стопяватъ се снѣговетъ и по чернитъ угари запъллюватъ хиляди сѣячи. Презъ месецъ май нивитъ сж вече въ найбуиниятъ си разтежъ. Навредъ, доде очи стигатъ, сж само зелени ниви изкласили, високи и гжсти. Срѣдъ това море отъ зеленина селата оставатъ малки и самотни острови, а пжтищата се превръщатъ въ тѣсни коридори. Отдалече долитатъ тихитъ вълни на сребърния звѣнъ на стадата, затирени изъ зелената и необятна степъ. Въ прозрачнитъ висини на небето е литнала чучулигата. Извива се тя и пѣе химнъ на слънцето, великиятъ творецъ на всички земни красоти.

Презъ лѣтото картината се измѣня. Полето на Добруджа заприличва на безкрайно златно море. Синуритъ се изпѣстрягъ съ макове и метличина. Настъпва жетва. Цѣлиятъ животъ се пренася сѣга въ полето. Подъ яркитъ лжчи на слънцето блѣстятъ коси и сѣрпове, тракатъ машини и се носи пѣсенъта на жетваркитъ. Скоро желтото поле се

просъ.

Азъ съмъ много щастлива, че се намирамъ всрѣдъ живописнитъ Родопи, за които съмъ мечтала толкова много. Поне съ погледъ отдалечъ да имъ се полюбувамъ. Лѣгамъ си уморена отъ дългия пжтъ и съ трепетъ очаквамъ да сипне зората, за да мога да се порадувамъ на тѣзи великани, които ме обкржжаватъ. Ставамъ въ зори. Току-що почна да се издига леката мъгла. Азъ сѣдамъ и очаквамъ съ трепетъ изгрѣва на слънцето, за което тѣй много съмъ чела изъ книгитъ.

И наистина, това е една величествена гледка. И мене ми се струва, че това слънце е друго, а не онова, което изгрѣва по нашитъ равни полета. Защо природата е направила така, че тука слънцето да изглежда по-огнено, по-красиво, по-голѣмо, по-величествено!

Небето е ясно. Мълчаливо се издигатъ чукитъ, отбулени отъ току-що дигналата се сива мъгла, като че тия великани очакватъ тържествено да посрещнатъ другъ нѣкой великанъ, по-голѣмъ отъ тѣхъ, който вече показва огнения си мечъ. Съ затаенъ дѣхъ азъ следя всичко и ми се струва, че всичко ми се присмива на очудения ми изразъ, за нѣщо тѣй обикновено за планинцитъ. И се чудя на всички минуващи, които тѣй бързо отминаватъ, безъ да обръщатъ внимание на гледката.

Слънцето не закъснѣва, а бързо-бързо издига глава. Сега до половината, още малко-малко и ето че цѣлото изплува, като въ сждъ на синия небосводъ. И колко е хубаво сега слънцето, какъ тържествено и победоносно праца приветъ на земята. И мене ми

се струва, че само въ този самотенъ кътъ слънцето е тѣй щедро, че само тукъ се усмихва тѣй несело, че само тукъ обича всичко. Заедно съ изгрѣването на слънцето цѣлата природа се развеселява. Дървета, скали, полянки, птички, животинки, цвѣтя, изпращатъ поздравъ на слънцето. Отъ клонъ на клонъ подскачатъ птичкитъ, пѣятъ, развеселяватъ всѣкого, накарватъ го да забрави грижи и запѣе. Прехвъркватъ пеперуди, весело танцуватъ, а трудолюбивитъ планинци се залавятъ за всѣкидневната работа на еднообразния животъ.

Бързо се затичвамъ къмъ рѣката, която преминава презъ самото село. И какъ се очудвамъ, като я виждамъ тѣй спокойна, прозрачна, като че ли не е размжтената вчера рѣка. А колко е привлекателенъ нейния клокотъ! Какъ шуми самотя непрекъснато, пѣе сладостно, сякашъ хиляди, хиляди сребърни звѣнчета звѣнятъ. И наистина, много много голѣмо впечатление ми направи рѣчкитата, тѣй като не съмъ виждала другъ пжтъ. Азъ тичамъ, газя изъ бистритъ и води, спрямъ се на всѣки нейнъ камъкъ, гледамъ какъ скачатъ и се пѣнятъ малкитъ вълнички, поздравляватъ селчето, боричкатъ се и се кжпять подъ златнитъ лжчи на слънцето. А надъ рѣката се надвесили върбови клончета мжчатъ се да потопятъ крайчеца си въ водата, вълничкитъ подскачатъ и имъ изпращатъ росни капчици.

Мѣстността, където е разположено селцето, е цѣлата вгвната като въ пелена. Отъ всѣкъде се издигатъ прави и голи върхове, сжмо като крепостни стени, надвиснали надъ селото.

Единъ кътъ отъ Родопитъ

Истината, това е една величествена гледка. И мене ми се струва, че това слънце е друго, а не онова, което изгрѣва по нашитъ равни полета. Защо природата е направила така, че тука слънцето да изглежда по-огнено, по-красиво, по-голѣмо, по-величествено!

Небето е ясно. Мълчаливо се издигатъ чукитъ, отбулени отъ току-що дигналата се сива мъгла, като че тия великани очакватъ тържествено да посрещнатъ другъ нѣкой великанъ, по-голѣмъ отъ тѣхъ, който вече показва огнения си мечъ. Съ затаенъ дѣхъ азъ следя всичко и ми се струва, че всичко ми се присмива на очудения ми изразъ, за нѣщо тѣй обикновено за планинцитъ. И се чудя на всички минуващи, които тѣй бързо отминаватъ, безъ да обръщатъ внимание на гледката.

Слънцето не закъснѣва, а бързо-бързо издига глава. Сега до половината, още малко-малко и ето че цѣлото изплува, като въ сждъ на синия небосводъ. И колко е хубаво сега слънцето, какъ тържествено и победоносно праца приветъ на земята. И мене ми

се струва, че само въ този самотенъ кътъ слънцето е тѣй щедро, че само тукъ се усмихва тѣй несело, че само тукъ обича всичко. Заедно съ изгрѣването на слънцето цѣлата природа се развеселява. Дървета, скали, полянки, птички, животинки, цвѣтя, изпращатъ поздравъ на слънцето. Отъ клонъ на клонъ подскачатъ птичкитъ, пѣятъ, развеселяватъ всѣкого, накарватъ го да забрави грижи и запѣе. Прехвъркватъ пеперуди, весело танцуватъ, а трудолюбивитъ планинци се залавятъ за всѣкидневната работа на еднообразния животъ.

Бързо се затичвамъ къмъ рѣката, която преминава презъ самото село. И какъ се очудвамъ, като я виждамъ тѣй спокойна, прозрачна, като че ли не е размжтената вчера рѣка. А колко е привлекателенъ нейния клокотъ! Какъ шуми самотя непрекъснато, пѣе сладостно, сякашъ хиляди, хиляди сребърни звѣнчета звѣнятъ. И наистина, много много голѣмо впечатление ми направи рѣчкитата, тѣй като не съмъ виждала другъ пжтъ. Азъ тичамъ, газя изъ бистритъ и води, спрямъ се на всѣки нейнъ камъкъ, гледамъ какъ скачатъ и се пѣнятъ малкитъ вълнички, поздравляватъ селчето, боричкатъ се и се кжпять подъ златнитъ лжчи на слънцето. А надъ рѣката се надвесили върбови клончета мжчатъ се да потопятъ крайчеца си въ водата, вълничкитъ подскачатъ и имъ изпращатъ росни капчици.

Мѣстността, където е разположено селцето, е цѣлата вгвната като въ пелена. Отъ всѣкъде се издигатъ прави и голи върхове, сжмо като крепостни стени, надвиснали надъ селото.

(Следва на 4-та стр.)

Страница на силистренци

11 МАИ

Две постройки

ЗА БЪЛГАРСКАТА ПРОСВЪТА

Презъ тоя день ние чествуваме паметта на нашитъ първи учители и първи духовни лица, св. св. Кирилъ и Методий. Тоя день е нашъ народенъ празникъ, когато дълъ ни се налага да си спомнимъ за тѣхъ и за ония духовни и културни блага, съ каквито тѣ чрезъ своята неуморима и самоотвержена дейность удостоиха нашия народъ.

Две бѣха сръдствата, съ които тѣ си послужиха за постигането на тая цель: *словото и писмото*. Чрезъ словото тѣ разпространиха и ни посочиха много истини и знания, потрѣбни въ живота, а чрезъ писмото ни разкриха и начина посръдствомъ който тѣ могатъ по лесно да се усвоятъ и приспособятъ за нашия народъ, който бѣше още младъ и непросвѣтенъ. Туй бѣше най-потрѣбното по онова време. Знаино е, че тогава той изнемогваше отъ чужди влияния и преследвания. По-късно, когато презъ петвѣковно робство му бѣ отнета възможността да си служи съ словото и писмото, той бѣ изложенъ пакъ на сжщата, даже и по-грозна участъ. Заstraшенъ бѣ неговия езикъ и неговата книга. Училищата му бѣха затворени, а въ църквитѣ се слушаше чуждъ езикъ. Целта, която преследвахъ съ тази мѣрка инороднитѣ елементи не бѣ друга, освенъ да го претопятъ и заличатъ отъ картата на народитѣ. Кой не знае каква борба водиха нашитѣ дѣди и предшественници съ гърцитѣ само заради туй слово и писмо? Пък и днесъ тѣ съставляватъ главния факторъ за развитието и напредъка на нашия народъ. Но скръбно е гдето ние, които съзнаваме това и скжпо ценимъ заслугитѣ на св. братя, макаръ и не всички, странимъ отъ тѣхната наука и блуждаемъ покривитѣ пжтеки и насоки на нѣкаква си нова наука, съ

каквато нейнитѣ учители искатъ ужъ да ни ошастливятъ. Учители и наука, които само пакостъ и разочарование могатъ да ни донесатъ, които вмѣсто да съгрѣятъ сърдцата, ги изстудяватъ и развращаватъ, помрачаватъ мисълта вмѣсто да я избистрятъ; наука, която слага преграда не само между народитѣ, но и между синоветѣ на едно и сжщо племе, какъвто е случая и съ насъ българитѣ.

Тая нова наука, както щѣте я наречете, зле се отрази върху участъта и благоденствието не само на по-плътната и по-многобройна частъ отъ нашия народъ, но и на самитѣ насъ, които живѣемъ подъ ромѣнско вѣдомство и съставляваме тѣ нареченитѣ български културни общества. Тя и нейнитѣ учители ни раздѣлиха на два враждебни единъ на другъ лагери. Но всѣко нѣщо, което се дѣли, дребни, само по себе изнемогва, слабѣе и изчезва. И макаръ съзнанието за родното слово и писмо да не ни напуска, пакъ между насъ враждата и разцеплението вършатъ своето дѣло и идватъ да подкрепятъ що-току изказаното положение. Главно поради тази причина нашето културно и учебно дѣло вмѣсто да закрепне и напредва — слабѣе и е заstraшено.

Ето защо, ние които живѣемъ при съвършено други условия, повече отъ всѣкога е трѣбвало да се проникнемъ отъ мисълта, че науката, която св. братя ни предадоха и завещаха, е единствения правъ пжтъ, който може да ни обедини и поведе къмъ една упорита, легална борба съ препятствията, които ни се изпречватъ въ областта на културното и учебно дѣло. Затова, нека бжде честь и слава на тѣхъ днесъ и въ вѣчни вѣкове.

Свещ. Козма Ив. Георгиевъ
Силистра

Изтеклата 1934 год. бѣ щастлива, едва ли не опожална, за българското просвѣтно дѣло въ града ни. Предъ очитѣ ни се издигаха две постройки, два разсадника на българската мисълъ и слово; постройка за читалищенъ домъ и такава за първоначалното ни училище. Въпрѣки късно започнатиятъ имъ строежъ, настоятелството на Б. К. О. положи всички усилия, щото дветѣ постройки да бждатъ довършени до края на годината. Едновременно настоятелството правѣше съответни постжпки предъ респективнитѣ власти, за да се сдобие съ надлежното разрешение за премѣстването на първоначалното училище въ новото здание, надявайки се и бидейки увѣрено, че до края на годината, когато зданието бжде готово, ще има разрешението, та отъ началото на текущата година първоначалното училище да се премѣсти и заработи въ новото училищно здание.

бълг. основно училище, начело съ своя дългогодишенъ и опитенъ директоръ г. **Хр. Андреевъ**.

Хоровитѣ и оркестрови номера дължатъ успѣха си на г. П. Пѣвъ, съ когото силистренци иматъ право да се гордѣятъ. Неговата деятелность е дала за града богати резултати въ лицето на многото ученици и студенти по музика и още по-много свободни граждани, които си изкарватъ прехраната изключително чрезъ музиката.

Ржченицитѣ и балетитѣ, подготвени отъ г-жа Ц. П. Чаушева, бидоха изпълнени отлично и повикани на нѣколко пжти на бисъ. Малкитѣ балерини вложиха животъ въ всѣко движение и въ всѣка стжпка.

Ученичката Христова Митка съ своята кукла се отличи съ лекота и грациозность, която вложи въ репликитѣ си. Оперетата „Уловената птичка“ съ репликитѣ и балетитѣ бѣ изпълнена отъ малкитѣ артисти съ голѣма любовь и старание.

Българското основно училище на Силистра, благодарение на своя персоналъ е единъ пчеленъ кошерь—въ него всѣки работи неуморно и резултата е на лице — то е първото и единствено българско училище отъ цѣла Добруджа съ право на публичность.

Салона бѣ препълненъ съ граждани и родители.

Благодарение на благоприятното време презъ есенния сезонъ, зданието бѣ готово къмъ сръдцата на м. декемврий, обаче разрешението отъ респективното министерство се забави и поради това първоначалното ни училище продължава да работи въ досегашното помѣщение.

Изпратениятъ инспекторъ да прегледа зданието, както ни увѣряватъ, е изнесалъ добри впечатления отъ новата постройка. Така четия дни настоятелството очаква да получи надлежното официално разрешение, та следъ великденската ваканция българското първоначално училище въ града ни, да влѣзе въ новото училищно здание.

А това здание чувствително подхранва нашата гордость и радостно гали родолюбието на всѣки нашъ сънародникъ.

Гледайки го, неволно мисълта ми се пренася въ онова минало — първитѣ години следъ освобождението, когато бѣхъ 8—10 годишно момче и учехъ въ отдѣленията въ едно подземе, освѣтлявано отъ прозорче съ едно стъкло, а подиръ, въ единъ тъменъ дюкянъ посланъ съ каменни плочи.

Преизпълненъ отъ радостъ изглеждамъ сега новата постройка—монументъ, и се чудя, и като дете се радвамъ на грамадния приръстъ на българската култура извоюванъ презъ едно петдесетолѣтие.

Щастливи ще сж поколенията, които ще бератъ знания въ тоя храмъ на науката. Безъ друго ще се почувствуватъ щастливи и родителитѣ — наши сънародници, че най-сетне бѣ удовлетворенъ копнежътъ имъ, да видятъ дацата си да се учатъ на родния си езикъ въ здание здравословно и красиво.

Отъ сега нататъкъ погледитѣ на българското гражданство тукъ ще сж о бърнати къмъ учителството ни. Отъ него то иска и ще иска да осмисли своята работа тѣй, щото да изнесе максимумъ постижения отъ своитѣ усилия, отъ своя духовенъ трудъ.

Това го безъ друго предполагатъ грамаднитѣ материални жертви иждивени за изиждането на тая монументална сграда, повелително го изисква всеобщиятъ стремежъ къмъ просвѣта, къмъ съвършенство на духа, а изисква го и учителската съвестъ, тая на

Единъ кжтъ отъ Родопитѣ

Продължение отъ 3-та стр.

Надалечъ се забелязватъ други върхове съвсемъ противоположни на тѣзи, които заграждатъ селото — докато последнитѣ сж голи, то онѣзи сж покрити съ тъмнозеленъ гущеръ отъ борови гори. И колко интересно е тукъ, особено при залѣзъ слънце! Когато слънцето огнено се скрива и хвърля червени отблѣсъци върху затихналата вече природа, отъ този зеленъ връхъ се надигагъ непрекъснато цѣли облаци отъ пара, които го забулятъ като вълшебна гора изъ фантастичнитѣ приказки.

По цѣлъ день азъ скитамъ неуморно изъ околноститѣ на този родопски кжтъ, ходя нагоре по течението на рѣчкитката; тя става все по-малка и малка, а нѣкъде образува малки шумни водопадчета.

Спирамъ се на всѣка полянка, обрасли съ лешници и дрѣнови дървета почервенели отъ плодъ, късамъ миризливи билки и цвѣтя, или седнала на нѣкой обрасълъ съ мѣхъ пѣмъ, любувамъ се на богатата природа.

А тихи и хубави сж ноцитѣ въ Родопитѣ!

Мръкни ли се малко, азъ бързамъ, за да наблюдавамъ какъ кървава излиза луната, толкова кървава, сякашъ напоена отъ кръвта на хилядитѣ избити сърдца отъ вѣковния врагъ на християнитѣ. Какъ таинствено и вълшебнo се издига тя надъ заспалата природа. Бавно, бавно се движи съ фенерче въ ржка, за да пазн стихналия свѣтъ.

Дишамъ дълбоко прѣсния въздухъ, напоенъ съ мириса на цвѣтята. Погледа ми блуждае по синьото небе, изпѣстрено съ хиляди, хиляди златни очички.

Радвахъ се азъ всѣки день на природата, нищо не ме отекчаваше, а ми се виждаше по-ново и по ново.

Но поближи време и азъ трѣбва да се раздѣля съ дивнитѣ Родопи и може би за винаги. Раздѣлямъ се съ мъжко отъ този затворенъ кжтъ, отдѣленъ съвсемъ отъ градския шумъ и потегляме обратно.

Попова Кинка, III а. кл.

„Роденъ край“ отъ Петрова Ламбинка Хараламбева, уч. отъ III а. кл., по липса на мѣсто остава за идната „Страница на най-младитѣ“.

българския учителъ.

А азъ познавамъ душата на тоя учителъ и мога да увѣря моитѣ добри съграждани — сънародници, че тая ратница на българската просвѣта и за въ бждеще съ достоинство ще отговорятъ на поетата отъ тѣхъ благородна задача и напълно ще оправдаятъ нашитѣ очаквания. Нека сръдечно имъ пожелаемъ здраве и другарски сговоръ.

М. Рибаровъ
Силистра

Детската забава

на бълг. основно училище отъ Силистра

Силистра — На 21 м. м., 4 ч. сл. обѣдъ, въ театралния салонъ „Ориентъ“ се състоя оповестената традиционна забава на децата при българското частно основно училище.

Програмата добре и грижливо подбрана, бѣше изпѣтрена съ хорови и оркестрови номера, деклама-

ции и сценки, бълг. ржченица, балети и най-последно хубавата и назидателна детска оперетка „Уловената птичка“, изпълнени само отъ възпитаницитѣ на училището.

Отъ тая забава пролича преди всичко, голѣмия трудъ и старания на г. г. учителитѣ и учителкитѣ при

ДИЧЕСКА ХРОНИКА

ДО СЕЛСКИЯ ДЛЪЖНИКЪ НЕ ПЛАТИ

Товата платка отъ 15 май т. г., не губи правото отъ ползване отъ закона за задълженията

въпроса за задължението е единъ отъ най-важните и важни въпроси в Добруджанското селско-градско население.

Така тъй настояваме за да му и всестранно да се даде, та всъки единъ отъ насъ, нашъ читателъ, да може да прави.

Задълженията и съветитъ, даваме въ настояща-та обстановка сж напълно несправедливи и почиващи на несправедливи текстове, по която на всъки заинтересованъ може напълно да ги прилагатъ.

Задължението е — ако на 15 май т. г. длъжникътъ ползва отъ закона за задълженията не плати сроковата платка, какви сж последиците?

Задължникътъ — ако не плати сроковата платка, какви сж последиците?

Ако губи тогава? Абсолютно нищо не губи даването възможност на засмолавеца да преследва само за сроковата платка, да има право да преследва други суми отъ задължението.

Ако може да преследва? Само върху дохода, върху актива му, върху реколтата му, върху всичко, което е произвелъ и който е могълъ да получи до настоящия моментъ е изразходвалъ, да може да преследва в случай да го секвестриратъ и обявява публично.

Други думи, по ясно засмолавеца за несправедливата срокова платка отъ 15 май т. г. не може да се докосне, било до реколтата, било до мобилните до какъвто и да е видътъ на длъжника.

Ако може реколтата отъ тази година е консултирана в тая годишната ще бъде харманъ, то заедно с тая причина за сроковата плат-

ка абсолютно нищо не може да стори на длъжника, който ако нѣма възможност да я плати на 15 май, абсолютно нищо не губи.

Да бъдемъ ясно разбрали — ние съветваме да не плащатъ тия длъжници, които сж парично затруднени и за да изплатятъ сроковата платка, ще трѣбва да се докосватъ и отчуждаватъ земеделския си инвентаръ, отъ което ще пострада стопанството и производството имъ.

За тия длъжници, г-нъ Г. Татареску, м-ръ председателя, формално потвърди и увѣри, че никому нищо не ще се продаде на публична продажба до на есень.

Нѣщо повече, г. м-ръ председателю е наредилъ до частнитъ банки и до Народната банка да отложатъ сроковитъ платки (отъ 15 ноемврий 1934 г. и 15 май 1935 г.) на зе-

меделските длъжници, намиращи се въ невъзможност да ги платятъ.

Затова длъжниците ще трѣбва да представятъ на заемодавцитъ си едно удостоверение, издадено отъ съответното общинско управление, чрезъ което да се доказва, че реколтата имъ е била пострадала отъ суша, градобитнина или друга причина, най-малко на половина.

Въ южна Добруджа почти повечето общини подпадатъ подъ тоя критерий.

Много естествено е, че мѣрката взета отъ г. м-ръ председателя е продиктувана отъ добре разбранитъ интереси на земеделското население, чиито стопанства не трѣбва да бъдатъ отслабени и разсипани отъ заемодавцитъ.

Взетата мѣрка идва да успокои добруджанското население, което и безъ това се намира въ бедствено положение.

Хр. П. Калитановъ

ДОКАТО ЕДНИ НЕ ПЛАЩАТЪ НИЩО, ДРУГИ...

Въ нашата провинция беднотията е заела и заема небивали размѣри. Хиляди селски семейства буквално гладуватъ. Други земеделски стопани се чудятъ какъ ще обработятъ посежитъ си, като не разполагатъ съ парични срѣдства. А при това, бирническитъ органи усилено работятъ. Никакво отлагане, никакво почакване. Не само това — но често и данѣнитъ се събиратъ повторно. Изнесохме множество случаи. Ето още единъ:

Жителя отъ с. Джебелъ. Ючорманъ, балчикско, Христо Гавраиловъ притежава 78 хектара и 8 декара земя. За нея е трѣвало да заплати такса по измѣрването (за комасацията) по 120 лей на хектаръ (както гласи правилника за комасацията въ нова Добруджа), значи общо 11.856 лей.

Тази сума Гавраиловъ е издължилъ по следния начинъ: срещу квитанцията № 509 отъ 4 май 1931 г. е заплатилъ 1.140 лей; срещу кв. № 510 отъ 5 май 1931 г.

— 5.344 лей; срещу кв. № 300 отъ 27 май 1931 — 5000 лей съ кв. № 323 отъ 19 юний 1931 г. е заплатилъ 344, значи всичко 11.792 лей, съ която сума билъ изплатилъ цялата такса по измѣрването, както, впрочемъ на времето му заявилъ и самия бирникъ.

Но ето, че на 2 май т. г. идва бирника и му съставя протоколъ № 4 за секвестръ, понеже дължилъ 1200 лей за... измѣрването. Протеста на Гавраиловъ, че несправедливо е секвестриранъ, понеже всичко е издължилъ — не помогнало. Бирника искалъ да събере и тая... свръхтакса.

Вчера нещастния жителъ дойде въ града и направи оплакване до финансовия администраторъ. Въ тази сакцията и толкова разноски за... вѣтърь!...

Днесъ вестникъ Добруджански гласъ 6 стр.

ЕДИНЪ ВАКСАДЖИЯ отъ улицата

отъ своитъ малки икономии купилъ единъ билетъ

Днесъ притежава собственъ дюкянъ; той е богатъ и щастливъ. Който го пита какъ е забогатѣлъ, ваксаджията отговаря ясно и чистосърдечно:

— Играхъ и играя на лотария. Отначало не спечели моя номеръ. Но не се оставихъ. Вижете сега какво щастие имамъ. Днесъ съмъ въ редоветъ на имотнитъ хора.

200 лей месечно не означава никекъвъ разходъ, нито може да се икономисватъ. 200 лей е коштуемата цена на четвъртъ билетъ. Който има въ джеба си четвъртъ билетъ е милионеръ! На 15 число на месеца, когато става теглянето, вашиятъ номеръ може да спечели милиони!

Но не забравяйте да си подновите билетитъ на време и да си купите нови билети!

Държавна Лотария

Горски стражари убийци
Убити двама

Въ нова Добруджа повишението на власт и злоупотребяването съ власт е обикновено явление. Безъ да изредимъ други факти отъ тоя характеръ, достатъчно е да споменемъ за долнопробнитъ дѣла на горскитъ стражари, нѣкой отъ които се иматъ повече за пълновластни господари, отколкото скромни служители, за каквито сж назначени. Тѣ наказватъ, биятъ, безъ право глобяватъ и своеволствуватъ. Но да оставимъ да говорятъ фактитъ:

Преди месецъ, горскитъ стражаръ Константинъ отъ с. Шеинларъ, Дуросторски окръгъ, е издебналъ и убилъ жителя Адилъ Даилъ Исиинъ, отъ с. Трупчуларъ, 18 годишенъ. Исиинъ пасѣлъ конетъ си. Горскитъ му нанесълъ отначало жестокъ побой съ приклада на пушката. Убиецътъ е арестуванъ.

Второ убийство

На 1 май, н. г. горскитъ стражаръ Ионъ Кришанъ отъ с. Омур-Факж, заедно съ помощника си, единъ колонистъ, убиватъ жителя Ахметъ Изетъ отъ с. Кавурга. Двамата убийци сж арестувани и откарани въ

гр. Силистра.

Не щ е коментираме горнитъ факти. Безъ страшнитъ подробности, тѣ говорятъ убедително.

Заловенъ крадецъ

На 7 т. м. вечерта, къмъ 3 часа полунощъ, стражарътъ Константинъ Станъ, успѣлъ да залови лицето Ив. Йовевъ, подозрѣнъ въ обира на бакалницата на Ангелъ Нешевъ, на Силистренското шосе. Крадецътъ се вмъкналъ презъ покрива на кръчмата на Г. Мариновъ. Въ кръчмата изпили литъръ цуйка и отъ тамъ се промъкналъ въ бакалницата. Отъ чекмеджето е взелъ 6000 лей и задигналъ дрехи.

Предполага се, че той ималъ съучастници.

Стражарътъ К. Станъ, вече нѣколко пжти залавя опасни крадци.

Продавамъ ЕДНА

К Ж Щ А съ три стаи, една кухня, дамъ, съ 800 кв. м. дворъ, находяща се въ гр. Балчикъ.

Споразумение при

Реджепъ Салимъ — Балчикъ —

Д. П. ЦАЧЕВЪ

Имената на св. св. Кирилъ и Методий въ историята на Добруджа

За първи градъ въ Добруджа, който е празнувалъ празника на св. св. Кирилъ и Методий, се сочи Тулча. На 11 май 1836 г. първата българска учителка въ Тулча, Неда Пъева е уредила въ малкото българско училище скромно празненство. По-късно, към 1856 год. празника взема общонароденъ характеръ.

Постепенно добруджанци се ентусиазирватъ отъ величието на дѣлото на двамата братя и започватъ да чествуватъ паметта имъ и въ най-малките селца.

Въ 1870 г. българската община отъ Бабалагъ съ писмо отъ 29 априлъ пише на свещеника Енчо да дойде на 11 май въ града, за да отпразнуватъ празника на „Кирилъ и Методия както прилича“.

Въ Силистра българитѣ намилилида отпразнуватъ празника на св. св. Кирилъ и Методий за първи пътъ на 11 май 1861 г., за което изпратили отъ града специални куриери съ писма до всички български свещеници отъ близките сѣла, съ които имъ съобщавали решението си.

Гърцитѣ не останали равнодушни къмъ това решение на българитѣ и когато всички приготовления били готови — точно срещу празника, отишли при управителя на Силистра, Ибриамъ Паша и му заявили, че българитѣ се приготвяватъ тайно за възстание и че още сжщата нощъ града ще бжде нападнатъ отъ разбунтуванитѣ българи.

Това било достатъчно, за да произведе страшна паника въ пашовия копакъ и да раздразни пашата до самозабрава. И той повиква веднага началника на гарнизона, съобщава му страшната вестъ и, му заповѣдва да обърне топоветѣ отъ крепоститѣ срещу града и да чака понататъшнитѣ нареждания и заповѣди. Въ сжщото време изпраща стражари изъ близките сѣла да видятъ какъ стои работата, други пъкъ изпраща да доведатъ всичките български първенци на града. Българитѣ били задигнати отъ сънъ и хвърлени въ затвора, гдето прекарвали цѣла нощъ.

Завърналитѣ се още сжщата нощъ стражари отъ близките сѣла Калипетрово и Алмалий съобщили на пашата, че нищо не видѣли, че всичко е тихо и че българитѣ съятъ и работятъ по нивитѣ си.

На зараньта, пашата пустиналъ отъ затвора българскитѣ първенци, като имъ се извинилъ, че не по негова вина били задържани, следъ което повикалъ гърцкитѣ първенци, скаралъ имъ се и ги предупредилъ, че ако още веднажъ да видятъ какъ така без-

мислено града, ще ги накаже най-строго.

На другия день, пашата повикалъ българския свещеникъ отъ Калипетрово, попъ Чока, за да го пита, какъвъ е този празникъ и защо се празнува. Попа като чулъ, че пашата го вика за да го разпитва, станало му лошо и следъ нѣколко часа умрѣлъ. Следъ тая нещастна случка, дълго време празника на славянскитѣ светители билъ известенъ между селянитѣ отъ силистренско „попъ Чоковъ“ празникъ.

По тоя начинъ българитѣ не могли да празнуватъ деня на св. Кирилъ и Методий въ 1861 г., но турили началото на празника и отъ следующата 1862 г. почнали редовно и тържествено да го празнуватъ не само въ града, но и въ селата.

Култътъ къмъ славянскитѣ светители и апостоли е намѣрилъ изразъ и въ най-свиднитѣ народни прояви на добруджанци.

Много черкви и училища прѣснати изъ всички градове и сѣла на Добруджа сж носили имената на св. св. Кирилъ и Методий, така напримѣръ: малкото българско училище и българска черква въ Тулча, сж носили имената на св. св. Кирилъ и Методий до събарянето имъ презъ 1899 г. Построената българска черква презъ 1871 г. въ Кюстенджа, бива осветена отъ архимандрита Теофилакъ Римски на 11 май и наречена „св. св. Кирилъ и Методий“. Въ Черна-Вода първото българско училище било отворено на 11 май 1870 г. и наречено „св. св. Кирилъ и Методий“. Черквата въ с. Карапча, отъ нашия окръгъ, построена презъ 1872 г., сжщо носи името на св. Кирилъ и Методий и мн. др.

Нека имената имъ останатъ за вѣчни времена символъ на свѣтило и вѣренъ пѣтеводителъ на добруджанци — къмъ самосъхранение по пътя на културата и просвѣтата чрезъ и само чрезъ славянската, българска азбука.

Продаватъ се:

1) 3 ДЮКЯНА на ул. „Виторулъ“ № 31 — 33 и единия безъ номеръ.

2) ЕДНО ЛОЗЕ около 2 декара, необработено въ лозята на „Гази Баба“ — близко до входнитѣ врата.

Справка

ХАЛИЛЪ РУШИДЪ

ул. „Нягое Басарабъ“ 21

— Базарджикъ —

Майчино сърдце

На 7 т. м. вечерьта въ театръ „Модернъ“ се изнесе за четвърти пътъ драматизираната приказка „Майчино сърдце“, въ 6 картини, отъ Б. Боразановъ.

Това което радва е участието на питомцитѣ отъ нашитѣ училища — тѣхната дѣлова активностъ вънъ отъ училищната сграда и възможността да проникнатъ въ второто училище на живото слово — театръ. Приказниятъ детски театръ напоследѣлъ извоюва първенство. Възпитанието на децата чрезъ театъра е на първи планъ. Въ „Майчино сърдце“, въ тая тѣй хубава и красива приказка, се проявиха съ небивалъ успѣхъ ученицитѣ Лолова Блага (Златко) и Медникарова Мими (Надка) и балета на Цанка Колева — Лазарова. Съ своята естествена игра, умѣреностъ въ всички движения, мила и поразяваща наивностъ, малките артистки и балеринки — звездички, действително ни пренесоха въ свѣта на приказното.

Намъ мѣстото не позволява да се спремъ по-обстойно върху тази хубава пиеса и за значението на детския театръ.

Сжщата пиеса е била представена съ успѣхъ и въ Силистра и то само съ участието на ученицитѣ.

„ВЪСТЪ“

— Голѣмиятъ ромънски националенъ празникъ, 10 Май, ще се чествува въ града ни по следния тържественъ редъ: въ 10 ч. пр. обѣдъ въ Катедралната черква ще се отслужи божествена служба; въ 11 ч. ще дефилиратъ: юнацитѣ (черчеташа) младежитѣ отъ подготвителния кабинетъ, спортнитѣ дружества, запаснитѣ офицери, действащитѣ офицери, войскитѣ отъ мѣстния гарнизонъ. Въ 12 ч. ще има банкетъ въ Военния клубъ, кждето ще бждатъ поканени всички официални лица и представители. Следъ обѣдъ въ 3 ч. въ „Модернъ“ ще има ученическа забава. Отъ 4 ч. въ градската градина ще свири военната музика. Вечерьта ще има факлено шедствие.

— Празникътъ на просвѣтата, 11 май, Кирилъ и Методий, ще бжде отпразнуванъ по обичайнитѣ тържества въ мѣстността „Гази-баба“.

— На 9 т. м. въ Букурещъ, въ зала „Моцартъ“,

ще се състои голѣма изложба на фотографитѣ отъ цѣла Ромъния, подъ патронажа на Н. В. Кралъ Каролъ II. Въ тая първа порода си фото-художествена изложба, ще участ ува нашия съгражданинъ г. Т. Кямилевъ, съ по-вече отъ 40 фото-картини, предимно представлящи живописнитѣ стности отъ Нова Добруджа.

— На 6 т. м. 8 ч. вечерьта се състоя редовното годишно събрание на сп. д-ство „Глория“. Следъ удобрението на отчета и

ЛОЗАРИ!

Имамъ честь да Ви съобщя, че магазинъ

Ангелъ Господиновъ

отъ гр. Базарджикъ — Шадрфанския площадъ

е добре асотиранъ съ всички лозарски трѣби, машини „IDEAL“ за прѣскане на чистъ АНГЛИЙСКИ СИНЪ КАМЪКЪ „MOND NICKEL“, разни дебелини ГАЛВАНИРАНА ТЕЛЪ, ЛИКО и др.

Цени конкурентни, посетете за уверение

Благодарность

Долуподписания Петъръ Хр. Добревъ отъ гр. Базарджикъ изказвамъ своята благодарность къмъ застрахователното общество

„Агрикола Фончиеро“

отъ Букурещъ, което въ най-късо време ми напълно загубата причинена отъ пожаръ на здамъ. За бързото и акуратно изплащане особено доприносителя на горепоменатото д-во г-нъ Кирилъ Сапунджиевъ отъ гр. Базарджикъ ул. И. Г. № 3, който лично ми брѣи 275000 лей, предъставяща ваша понесената загуба отъ пожара.

ПЕТЪРЪ ХР. ДОБРЕВЪ

Строители!

ВЗЕМЕТЕ СИ БЕЛЕЖКА, че магазина ми, дящъ се въ гр. Базарджикъ — Шадрфанския площадъ е най-добре асотиранъ въ града ни и че винаги ще намѣрите при цѣна

Конкурентни циментъ, бѣло и черно жельзо, гвоздеи всички голѣми и малки, черна и галванизирана, ламарина, цинкъ, чугунъ и жельзни трѣби за водна и други инсталации, клозети, безиръ, бойлерни и постни, бравди ментешета и др.

Съ поздравъ,

АНГЕЛЪ ГОСПОДИНОВЪ

Собственикъ, отг. редакторъ Я. х. Яневъ

Tipografia „IZVOR“ — Базарджикъ